

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

MÉS ENLLÀ DEL RESULTAT DE
L'EQUIP A LA CHAMPIONS

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Convidem
Hirsi Ali

Gràcies, Barça

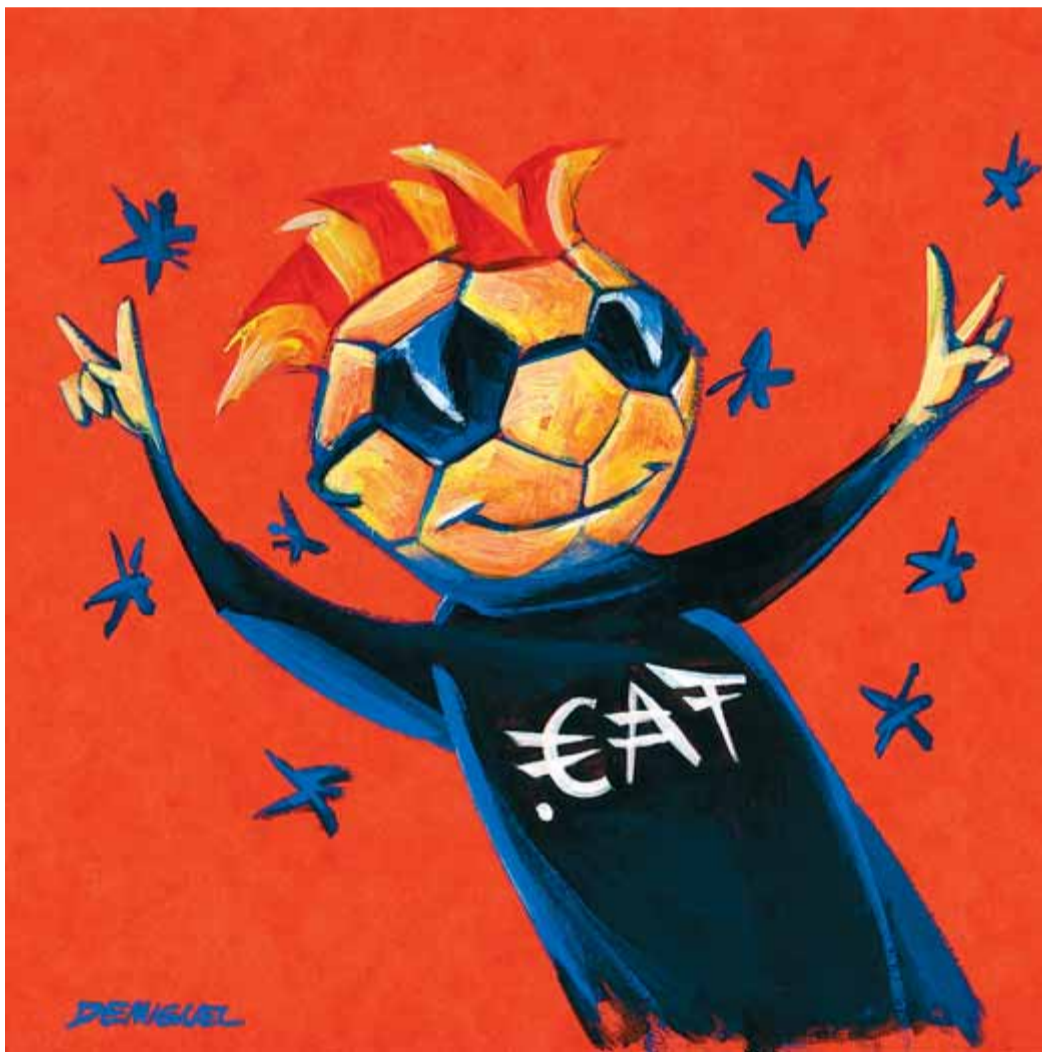
Escriu aquest article poc abans de la final de París, sense saber-ne el resultat. En les hores de tensió prèvies al partit he escoltat la trepidant versió que Leonard Bernstein i la New York Philharmonic Orchestra van fer l'any 1992 de la *Missa in tempore belli* de Joseph Haydn. Escrita fa una mica més de dos segles, i també coneguda com a *Missa Nelson* o *Missa in angustis*, aquesta superba i esclatant obra coral reflecteix tota la tensió per l'espera de les notícies sobre el desenllaç de la batalla de Trafalgar, en un temps en què el coneixement dels fets no disposava de l'extraordinària immediatesa de què gaudeix avui. "Com criden aquests que canten!", em diu la meua filla.

HAGI GUANYAT O PERDUT LA FINAL EL BARÇA, AQUEST ANY cal donar gràcies als jugadors, que han practicat un joc tan elegant com eficient, amb el qual han guanyat fins i tot als camps dels principals rivals (Madrid, Milan, Chelsea). També han mostrat un comportament gens petulant ni altiu, una actitud molt difícil de mantenir quan alguns jugadors encara són molt joves i en un món que mou tants diners. La constant rialla d'un Ronaldinho que mai no es queixa ni rondina ens recorda que el futbol d'alta competició, tot i ser avui un gran negoci, és també un esport per passar-ho bé.

HAGI GUANYAT O PERDUT LA FINAL, CAL DONAR gràcies a Frank Rijkaard pel seu comportament senzill i prudent, educat i civilitzat. M'ha agradat haver-lo sentit parlar en diferents llengües, per diversos canals internacionals de televisió, a mesura que l'equip anava avançant cap a la final. I no cal dir que els seus breus discursos en català, ja sigui en la presentació de l'equip a inicis de temporada o en la celebració del títol de Lliga, són el millor exemple per acostar la nostra llengua a molts nous nadius que s'identifiquen amb el club. A veure si Rijkaard s'anima a contestar preguntes en català a les rodes de premsa del Camp Nou la temporada vinent.

HAGI GUANYAT O PERDUT LA FINAL, CAL DONAR gràcies a la directiva, tot i que l'afer de la venda de les entrades ha tocat la seva credibilitat. L'Arsenal només ha desviat 500 entrades per a compromisos del club, que contrasten amb les que el Barça ha dedicat als seus: i això que aquesta junta va vèncer en les eleccions del 2003 justament contra una candidatura que aplegava tot l'establishment català. De tota manera, cal reconèixer i atribuir a l'actual junta tot l'encert d'una excel·lent gestió (no gastar ni cinc en els fitxatges d'aquesta temporada) i d'una discreta direcció (no pujar a l'autocar dels jugadors a la rua de la Lliga). Per cert, llàstima que no hi hagués cap senyera a l'autocar dels jugadors en aquesta rua, tot i haver-n'hi del Brasil i del Camerun.

HAGI GUANYAT O PERDUT LA FINAL, CAL DONAR gràcies a un agosarat Joan Laporta. L'origen de la il·lusió col·lectiva que ha estat capaç de generar aquest nou barcelonisme emergent és mèrit seu. Una il·lusió que semblava impensable fa només tres anys, quan el Barça era en un forat negre, i que no s'acaba en la segona Lliga ni en la final d'ahir, sinó que s'alimenta d'un futur potser millor encara. L'error de les entrades, però, evidencia com els catalans tenim algun tic sicilià i com la vanitat (una

CARLES DE MIGUEL

"Ens agradi o no el futbol, el Barça posiciona Catalunya al món i el seu èxit dona visibilitat a un país sense color al mapa"

entrada, una foto) és un dels nostres principals pecats capitals. Si l'orgull a Castella peca de supèrbia, a Catalunya peca de vanitat: com entendre la marxa de Sandro Rosell, quan la gestió brilla, si no és per aquesta inèrcia autodestructiva tan catalana? El poder sempre ens ha de dividir?

HAGI GUANYAT O PERDUT LA FINAL, CAL DONAR gràcies al club. Avui el Barça és la principal marca de Catalunya al món, el principal actiu global d'una *Catalonia export*. Ens agradi o no el futbol, el Barça posiciona Catalunya al món i el seu èxit dona visibilitat a un país sense color al mapa: els presentadors dels noticiaris de la BBC Internacional, per exemple, parlen del Barça i amb tota naturalitat l'ano-

menen l'equip dels catalans; o aquesta mateixa setmana el setmanari britànic *Time* dedica un article al Barça titulat *Homage to Catalonia*. Cal agrair també a la junta directiva alguns petits detalls, com ara la col·locació d'una discreta però efectiva senyera al coll de les samarretes dels jugadors: és una gran notícia que es reforci la identificació entre el club, avui emergent, i el país que no disposa de seleccions nacionals (tot i que m'ha semblat excessiu l'ambient preparat en alguns mitjans de comunicació públics catalans). Així, la festa d'ara fa deu dies al Camp Nou per celebrar la segona Lliga va constituir una mostra desacomplexada de catalanitat. Com va dir Joan Oliver, una illa de catalanitat: una festa que hauria de ser normal però que no ho és, en aquesta Barcelona i en aquest país aferrats al papanatisme multicultural que acaba sent espanyolisme.

EL CANVI DE MODEL I DE MORAL HA ESTAT espectacular i s'ha fet en molt poc temps. Les comparacions entre política i esport són difícils, però en aquestes hores convulsives de la política catalana el Barça mostra que una ràpida regeneració és possible. Fa tres anys el club era a prop del desastre, però els seus socis van saber optar per una alternativa valenta que no ha defraudat la seva il·lusió. Una junta directiva que ha tingut el valor d'assumir riscos importants tot mantenint la base principal dels seus principis. Fins quan, Barça, seràs un valor refugi d'aquest país?

Marçal
Sintes

El govern d'Holanda ha retirat la nacionalitat a Ayaan Hirsi Ali, coneguda diputada liberal d'origen somali, per haver mentit el 1992 sobre la seva data de naixement (es va treure dos anys) i en el seu nom –en realitat es diu Ayaan Hirsi Mayan–. Tot i que recorrerà la decisió, ella ha decidit marxar als Estats Units i treballar per a un conegut *think tank* neoconservador. Dimarts va declarar-se trista i sorpresa i va manifestar que continuarà lluitant contra el radicalisme islàmic i a favor de l'emancipació de la dona. La seva aportació pot contribuir segurament a matisar el messianisme cristià de la Casa Blanca, messianisme que la fa comprensiva amb determinades manifestacions de radicalisme islàmic (recordin, per exemple, la tebiesa de Washington en l'afer de les caricatures daneses). Esclar que ella –que està amenaçada de mort per integristes musulmans– podria ser útil també a d'altres llocs del món, entre els quals destaca sens dubte Barcelona, on el catecisme del políticament correcte progrés actua com una plaga de llagostes sobre qualsevol brot de pensament intel·ligent. La meua proposta és, doncs, que es facin les gestions que calgui perquè Hirsi Ali vingui a viure a la capital catalana. Aniria molt bé que algú del seu talent i de la seva biografia doni a conèixer entre nosaltres les idees liberals que no agraden ni als radicals islàmics, ni al cristianisme messiànic, ni tampoc als exèrcits del políticament correcte progrés, obsessionats aquests darrers a obligar-nos a continuar respirant l'aire mastegat de l'hivernacle ideològic que ells tan còmodament administren.

m.sintes@hotmail.com